

Ophæves fradragreglerne nu, vil disse personer søge pension, og det er meget tænkeligt, at merudgifterne herved kan blive af samme omfang — eller eventuelt endnu større — end de nuværende udgifter på ca. 75 mill. kr.

Folkepensionen til et ægtepar udgør fra 1. april 1964 7.428 kr. årligt. Fra samme tidspunkt kan sygekassegrænsen for forsørgere forventes fastsat til 1) 22.200 kr. i hovedstaden, 2) 20.400 kr. i købstæderne og 3) 18.500 kr. i det øvrige land. $\frac{2}{3}$ af disse sygekassegrænser udgør:

- 1) 14.800 kr.
- 2) 13.600 -
- 3) 12.333 -

Forhøjes folkepensionen, der er af samme størrelse i hele landet, til et af de foran angivne beløb, vil den procentvise forhøjelse andrage:

- 1) 99 pct.
- 2) 83 —
- 3) 66 —

De samlede udgifter til folke-, invalide- og enkepension er foran for 1964-65 opgjort til 2.645 mill. kr. Forøges disse udgifter med de foran anslåede tal for merudgiften ved udbetaling af fuld pension (der specielt for enkepensionens vedkommende er meget usikker), bliver udgiften i alt af størrelsesordenen 3.100 mill. kr.

Tages der endelig hensyn til de procentvise forhøjelser af de forskellige pensionsformer, der ville følge af den ovenfor omtalte fastsættelse af pensionen for ægtepar i forhold til sygekassegrænsen, kan de samlede udgifter — alt efter hvilken af de tre grænser man vælger — anslås således:

- 1) 6.170 mill. kr.
- 2) 5.670 — -
- 3) 5.150 — -

I den følgende opstilling har man vist de samme merudgifters størrelse samt statens andel heraf under forudsætning af, at staten — som tilfældet er i dag — skal afholde godt 80 pct. af samtlige udgifter.

Merudgifter mill. kr.	Statens andel mill. kr.
1) 3.525	2.850
2) 3.025	2.450
3) 2.505	2.050

Spørgsmål 27:

Hvordan tænker man sig den rent praktiske iværksættelse af lovens ikrafttræden allerede den 1. marts?

Svar:

Indledningsvis bemærkes, at det står arbejdsministeriet klart, at den fastsatte termin for ordningens iværksættelse pr. 1. marts 1964 ikke giver mulighed for en fuldstændig opbygning af et administrationsapparat inden denne dato.

Man har følgelig koncentreret sig om overvejelser om de skridt, som det er nødvendigt at foretage inden 1. marts 1964, for at ordningen overhovedet kan komme i gang.

Det i så henseende afgørende er, at der skal *tilbageholdes* i løn og svares arbejds-giverbidrag af løn, der indtjenes fra 1. marts 1964, jfr. forslaget § 31, der har sit ud-spring i overenskomstlovens § 5.

Derimod er datoen 1. marts 1964 ikke på samme måde afgørende for arbejdsgiverens *indbetaling* til Arbejdsmarkedets Tillægspension af det samlede bidrag, idet det i forslaget § 12, stk. 2, bestemmes, at arbejdsministeren efter indstilling fra ordningens bestyrelsen fastsætter de nærmere regler for bidragsindbetalingen. I bemærkningerne til denne bestemmelse er anført, at tillægspensionsudvalget er gået ud fra, at indbetaling som hovedregel bør ske for 3 måneder ad gangen. Dette giver i alle tilfælde en frist frem til 1. juni 1964 og dermed 3 måneder til opbygning af den nye administration.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvilke foranstaltninger der kræves for, at løntilbageholdelse m. v. kan ske med virkning fra 1. marts 1964, bemærkes følgende:

1. *Det skal fastlægges, hvilken personkreds ordningen berører.*

Arbejdsministeren skal efter forhandling med de pågældende organisationer fastsætte regler, der sikrer, at løsarbejdere kommer med, jfr. forslaget § 2, stk. 3.

Endvidere vil det være nødvendigt at redegøre nærmere for omfanget af den berørte personkreds. Der vil være behov for nærmere vejledning med hensyn til omfanget af den persongruppe, som i henhold til hovedreglen i forslaget § 2, stk. 1, er omfattet af ordningen, samt for de i forslaget § 4, stk. 1, omhandlede undtagelsesgrupper.